

Sygn. akt I C 2014/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Irena Żarnowska-Sporysz

Protokolant: Elżbieta Bator

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w (...), Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w (...), Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w R.

o odszkodowanie

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7.200,00 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata J. G. wynagrodzenie w wysokości 8.856,00 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) w tym podatek vat za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 marca 2017 r.

Powód R. C. pozwem z dnia 17 listopada 2015 r. (k. 2-8; uzupełnione pismem z dnia 3 lutego 2016 r., k. 33-127) skierowanym przeciwko stronie pozwanej Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w (...), Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w (...) i Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w R., wniósł o zasądzenie tytułem zadośćuczynienia od pozwanych solidarnie kwoty 1 000 000 zł za doznaną krzywdę z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W treści uzasadnienia powód podniósł, że domaga się zasądzenia kwoty 1 000 000 zł tytułem zadośćuczynienia w związku z dokonany naruszeniem jego dobra osobistego, a to prawa do wolności. Powód został skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w H. K. z dnia 26 maja 2005 r. na 8 lat pozbawienia wolności, jak również nałożono na niego obowiązek leczenia ochronnego w zakładowej formie. Następnie w dniu 4 maja 2007 r. jako osoba skazana został przekazany przez Republikę Czech do Polski. Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 czerwca 2007 r. ustalono, że skazany 8 lat pozbawienia wolności winien odbywać w systemie terapeutycznym. Powód zarzucił, że sąd polski dokonał niedopuszczalnej w świetle norm konwencyjnych zmiany orzeczenia państwa obcego. Dalej powód zarzucił, że pomimo odbycia kar orzeczonych w stosunku do niego, nie odzyskał w pełni wolności, gdyż Sąd Okręgowy w (...) postanowieniem z dnia 17 lipca 2015 r. na wniosek dyrektora zakładu karnego nałożył na niego następujące obowiązki: zakaz opuszczania kraju, informowania o zamiarze opuszczania miejsca pobytu ze wskazaniem nowego

miejsca pobytu, zakaz opuszczania pomieszczeń mieszkalnych pomiędzy godz. 22:00 a 6:00. Powód został uznany za osobę stwarzającą zagrożenie. W ocenie powoda wobec niepodważalnego faktu odbycia całości kary zgodnie z prawem powinien być osobą wolną. Zarzucił, że działania polskiego wymiaru sprawiedliwości są dla niego dyskryminujące.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k. 134-163), strona pozwana Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w (...), Sąd Okręgowy w (...), Zakład Karny w R., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania od powoda na rzecz Skarbu Państwa, w tym na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W treści uzasadnienia strona pozwana zarzuciła, że pełnomocnik powoda nie wskazał precyzyjnie działań lub zaniechań, z którymi strona powodowa wiąże swoje roszczenie. Powód nie udowodnił żadnych konkretnych faktów, na które się powołuje, a z którymi prawo cywilne wiązałoby jakąkolwiek odpowiedzialność Skarbu Państwa. Strona pozwana zaprzeczyła, aby doszło do naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powoda, które miałyby być skutkiem niezgodnego z prawem działania lub zaniechania pozwanego. Pozwany Skarb Państwa wskazał, że jego działaniom wobec powoda nie można przypisać bezprawności, albowiem działania te były zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym. Wniosek administracji Zakładu Karnego w R. o uznanie powoda za osobę stwarzającą zagrożenie był w pełni uzasadniony. Zarzuty powoda stanowią jedynie jego prywatną i subiektywną opinię w przedmiocie niezasadności odbywania kary w systemie terapeutycznym oraz skierowania wniosku do sądu o uznanie za osobę stwarzającą zagrożenie, które nie znajdują odzwierciedlenia w opinii psychiatrycznej i psychologicznej.

Pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 13 czerwca 2016 r. (k. 168-181) podniósł, że na wielokrotne wnioski powoda Sąd Okręgowy w (...) od 2013 r. konsekwentnie odmawiał mu rozstrzygnięcia wątpliwości co do systemu odbywania kary w drodze art. 13 § 1 k.k.w., a brak wydania postanowienia w tym przedmiocie zamyka powodowi drogę do zażalenia celem spowodowania kontroli wydanej decyzji. Pomimo tego, że w sposób wyraźny powód nie wyraził zgody na odbywanie kary w systemie terapeutycznym po dniu 15 listopada 2012 r. orzeczony został w stosunku do niego nakaz przymusowego odbywania kary w tym systemie. Sądy polskie w ogóle nie wzięły pod uwagę, że po tej dacie powód odbywał wyroki orzeczone przez sądy polskie, co do których nie ma podstaw do orzeczenia systemu terapeutycznego odbywania kary. Powód został zmuszony do odbywania terapii indywidualnej, co narusza jego prawa. Powód nie ukończył terapii grupowej, bo był zmuszony uczestniczyć w wielu toczących się postępowaniach. W ocenie powoda działanie Sądu Okręgowego w (...), który niejako sanował bezprawne zmuszenie powoda do odbywania kary w systemie terapeutycznym i mimo kolejnych wniosków powoda nie wydawał postanowienia w trybie art. 13 § 1 k.k.w. prowadziło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Powód zarzucił, że pomimo wyjścia na wolność nie odzyskał jej w sposób pełny z uwagi na postanowienie z dnia 17 lipca 2015 r. Sądu Okręgowego w (...) w sprawie I Ns 25/15. W świetle opinii psychologicznej i psychiatrycznej brak było podstaw do wydania postanowienia o zabezpieczeniu, które w nader istotny sposób ogranicza swobodę powoda i stanowi działanie bezprawne. Powód stoi na stanowisku, że działania organów aparatu państwa utrudniają mu powrót do społeczeństwa i adaptację postpenitencjarną.

Strona pozwana w piśmie z dnia 28 lipca 2016 r. (k. 186-195) podtrzymała w całości stanowisko zawarte w złożonej odpowiedzi na pozew. Podniosła, że rozstrzygnięcie zawarte w postanowieniu Sądu Okręgowego w (...) z dnia 26 czerwca 2007 r. była jasne i precyzyjne, a zatem art. 13 § 1 k.k.w. nie znajdował tu zastosowania. Ponadto Sąd Okręgowy w (...) w postanowieniu z dnia 29 stycznia 2009 r., w postanowieniu z dnia 17 lipca 2012 r. oraz w postanowieniu z dnia 24 lipca 2013 r. za każdym razem rozpoznając wnioski kierowane przez powoda w trybie art. 13 § 1 k.k.w., pomimo, że odmawiał ich uwzględnienia, to jednak za każdym razem szczegółowo uzasadniał dlaczego nie uwzględniał wniosków powoda. Wbrew twierdzeniom powoda, powód spełnia wszystkie przesłanki do skierowania wniosku przez dyrektora zakładu karnego o uznanie powoda za osobę stwarzającą zagrożenie. Nadmienila, że Sąd Apelacyjny w (...) oddalił zażalenie powoda na postanowienie z dnia 19 października 2015 r. Sądu Okręgowego w (...). Nadto zarzuciła, że powód nie wykazał faktu naruszenia dobra osobistego oraz doznania krzywdy. Podniosła również, że powód nie wykazał zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy rzekomymi naruszeniami dobra osobistego a krzywdą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) z dnia 21 listopada 2006r sygn. II Kop 26/06 stwierdzono dopuszczalność przejęcia do wykonania na terytorium RP kary 8 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec obywatela polskiego R. C. przez Sąd wojewódzki w H. K. z dnia 26 maja 2005r . Postanowienie to zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny w Krakowie – postanowieniem z dnia

11 stycznia 2007r – sygn.. II AKz 530/06

D.: post SO w (...) – k. 56, post SA –k. 75 akt II Kop 26/06,

Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) z dnia 26 czerwca 2007r sygn. II Kop 26/06 stwierdzono ,że przestępstwo za które R. C. został skazany wyrokiem Sądu w H. K. z dnia 26 maja 2005r podlega według prawa polskiego kwalifikacji z art. 197 par.1 kk i art. 200 par.1 kk i art. 156 par.1 pkt.2 kk w zw. z art. 11par.2 kk i orzeczono tez w punkcie 2 tego postanowienia ,że skazany winien karę odbywać w systemie terapeutycznym na mocy art. 62 kk.

D.; post. SO w (...) –k. 136 akt II Kop 26/06

Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 sierpnia 2007r – sygn. II AKz 317/07 –

D.: post. SA –k. 165 akt II Kop 26/06

Ponieważ R. C. skazany został również innymi wyrokami sądów polskich na kary pozbawienia wolności - prawomocnym zarządzeniem Sędziego Penitencjarnego Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 31 grudnia 2008 r., sygn. akt V Pen 433/08, zarządzono wprowadzenie do wykonania w stosunku do skazanego R. C. kar w następującej kolejności: jako pierwszą – karę 8 lat pozbawienia wolności z orzeczenia Sądu Okręgowego w (...) z dnia 26 czerwca 2007 r., sygn. akt II Kop 26/06, pozostałe kary wprowadzić do wykonania po wykonaniu kary wprowadzonej do wykonania w pierwszej kolejności, z zachowaniem dotychczas ustalonej kolejności wykonywania kar.

Zarządzenie to utrzymane zostało w mocy na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 lutego 2009r sygn. V Kow 36/09

Dowód: odpis zarządzenia Sędziego Penitencjarnego Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 31 grudnia 2008 r., sygn. akt V Pen 433/08 k. 367 akt II Kop 26/06 i k. 217 nin. akt odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 16 lutego 2009 r., sygn. akt V. Kow 36/09 K. 366 akt II Kop 26/06 i k. 218 nin. akt.

R. C. zgodnie z kolejnością odbywania kar z wyroku Sądu Okręgowego w (...) II Kop 26/06 odbył pierwszą karę tj. 8 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 197par.1, 200 par1 156 par.1 kk w okresie od 15 listopada 2004r do 15 listopada 2012r , a następnie odbywał kary z innych wyroków i jego pobyt w zakładzie karnym trwał do 11 sierpnia 2015r przy czym jeszcze w okresie od 9 października 2015r do stycznia 2016r powód był aresztowany.

D.: informacja w sprawie odbywania kar -k 143, zeznanie powoda –k. 207

R. C. wnosił o wyjaśnienie wątpliwości co do sposobu odbywania kar .Wniosek jego został załatwiony negatywnie postanowieniem SO w (...) z dnia 22 czerwca 2009r – k. 410 akt II kop 26/06 Sąd Apelacyjny w Krakowie utrzymał to orzeczenie w mocy postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2009r –k. 455 akt II Kop 26/06, Następnie w tej sprawie wypowiedział się SO w (...) i postanowieniem z dnia 17 lipca 2012r odmówił wnioskowi skazanego – k. 534 akt II Kop 26/06 To postanowienie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny w Krakowie na mocy postanowienia tego Sądu z dnia 3 września 2012r –k. 558 akt Ii Kop 26/06 Następnie SO w (...) postanowieniem z dnia 24 lipca 2013r odmówił wnioskowi skazanego – k. 663 akt II Kop 26/06

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym postanowieniem z dnia 23 września 2013 r., sygn. akt II AKzw 1035/13, po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez skazanego R. C. na postanowienie Sądu Okręgowego w (...) z dnia 24 lipca 2013 r., sygn. akt II Kop 26/06 w przedmiocie odmówienia wnioskowi o rozstrzygnięcie wątpliwości

co do wykonania orzeczenia, uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Dowód: odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II Wydział Karny, z dnia 23 września 2013 r., sygn. akt II AKzw 1035/13 k. 691 akt II Kop 26/06 (k. 220-223 niniejszych akt).

Postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) Wydział III Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt III.Kow 1450/13, po rozpoznaniu sprawy z wniosku Z-cy Dyrektora Zakładu Karnego w R. z dnia 28 sierpnia 2013 r. o zastosowanie leczenia odwykowego wobec skazanego R. C., orzeczono w stosunku do skazanego R. C. odbywanie kary w systemie terapeutycznym.

Dnia 14 stycznia 2014 r. postanowieniem Sądu Apelacyjnego II Wydział Karny w R., sygn. akt II AKzw 813/13, zaskarżone w/w postanowienie z dnia 10 grudnia 2013 r. utrzymano w mocy.

Dowód: odpis postanowienia Sądu Okręgowego w (...) Wydział III Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt III.Kow 1450/13 (k. 246); odpis postanowienia Sądu Apelacyjnego II Wydział Karny w R. z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt II Akzw 813/13 (k. 247-248)

Sąd Okręgowy w (...) I Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt I Ns 25/15, w sprawie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w R. z udziałem R. C., Prokuratora Okręgowego w (...) o uznanie za osobę stwarzającą zagrożenie, postanowił: uznać uczestnika R. C. za osobę stwarzającą zagrożenie w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (pkt I); orzec o zastosowaniu względem uczestnika R. C. nadzoru prewencyjnego w rozumieniu w/w ustawy (pkt II); nałożyć na uczestnika R. C. obowiązek poddania się terapii zaburzeń osobowości oraz terapii uzależnienia od alkoholu w trybie ambulatoryjnym w Oddziale (...) oraz Oddziale (...) Szpitala (...) w K. przy ul. (...) (pkt III). Postanowienie to nie zostało zaskarżone przez R. C. skutkiem czego uprawomocniło się dnia 3 listopada 2016r

Dowód: odpis postanowienia Sądu Okręgowego w (...) I Wydział Cywilny z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt I Ns 25/15 (k. 237-238).- informacja o prawomocności –k. 236

Tak ustalony stan faktyczny oparty został w całości na podstawie dokumentów urzędowych jakimi są przywołane orzeczenia sądów i dokumentów prywatnych nie kwestionowanych przez strony. Zeznania powoda – k. 207- 208 sprowadzają się w zasadzie do interpretacji tych orzeczeń sądowych, z którymi w większości się on nie zgadza , natomiast nie wnoszą niczego poza nimi. Podkreślenia wymaga stwierdzenie powoda ,że głównym i jedynym jego zarzutem jest orzeczenie w stosunku do niego zastosowania przepisów ustawy o osobach niebezpiecznych które to postępowanie toczyło się w Sądzie Okręgowym w (...) w sprawie I Ns 25/15 .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód opiera swe roszczenie na przepisie art. 23 i 24, oraz 417 kc . Twierdzi ,że naruszono jego dobro osobiste w postaci prawa do wolności poprzez bezprawne jego zdaniem zastosowanie wobec niego przepisów ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób i orzeczeniu wobec niego nadzoru prewencyjnego w rozumieniu w/w ustawy ,obowiązku poddania się terapii zaburzeń osobowości oraz terapii uzależnienia od alkoholu w trybie ambulatoryjnym w Oddziale (...) oraz Oddziale (...) Szpitala (...) w K. przy ul. (...).

Zarzuca również niesłuszne jego zdaniem narzucenie mu odbywania kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym poza okresem odbywania kary 8 lat pozbawienia wolności, na którą skazany został wyrokiem sądu czeskiego, a którą wykonywał w Polsce.

Domagając się ochrony dóbr osobistych- powód winien wykazać- zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu ,że w ogóle doszło do naruszenia jego praw w tym zakresie a konkretnie ,że naruszono jego prawo do wolności.

Najpierw podkreślić należy iż zastosowanie wobec niego systemu terapeutycznego w jakim miał odbyć karę 8 lat pozbawienia wolności orzeczoną przez sąd czeski, a której koniec wykonania przypadła na 15 listopada 2012r - odbyło się na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w (...) z dnia 26.06.2007r – II Kop 26/06 – który orzekł w tej kwestii na podstawie art. 62 kk i art. 96 par.1 kkw . Dają one sądowi taką możliwość . W uzasadnieniu swego stanowiska sąd ten podał ,że komisja penitencjarna w dalszej kolejności określać będzie szczegóły tegoż systemu terapeutycznego .

Po zakończeniu odbywania kary 8 lat pozbawienia wolności tj. po dacie 15 listopada 2012r powód rozpoczął odbywanie kolejnych kar pozbawienia wolności tj. do 15 listopada 2015r włącznie.

Już 10 grudnia 2013r na mocy orzeczenia Sądu Okręgowego w (...) Wydział III Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych sygn. akt III.Kow 1450/13, orzeczono w stosunku do skazanego R. C. odbywanie kary w systemie terapeutycznym po rozpoznaniu wniosku Z-cy Dyrektora Zakładu Karnego w R. z dnia 28 sierpnia 2013 r. o zastosowanie leczenia odwykowego wobec skazanego R. C..

System ten utrzymany został do końca odbywania kary pozbawienia wolności . Sąd orzekając o nim uzasadnił swe stanowisko twierdzeniem ,że R. C. miał zgodnie z orzeczeniem sądu odbyć terapię dla sprawców przestępstw przeciwko wolności seksualnej i takiej do tej pory nie odbył gdyż z uwagi na swe procesy sądowe bywał często poza oddziałem terapeutycznym. Ponieważ nie wyraził zgody na dobrowolne kontynuowanie tej przerwanej terapii zastosowano wobec niego obowiązki jej odbycia mocą w/w orzeczenia.

Przed opuszczeniem placówki penitencjarnej przez powoda złożony został przez dyrektora zakładu Karnego w R. do sądu wniosek o uznanie R. C. za osobę stwarzającą zagrożenie w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób i o orzeczenie wobec niego nadzoru prewencyjnego w rozumieniu w/w ustawy , nałożeniu na niego obowiązku poddania się terapii zaburzeń osobowości oraz terapii uzależnienia od alkoholu w trybie ambulatoryjnym w Oddziale (...) oraz Oddziale (...) Szpitala (...) w K. przy ul. (...).

Wniosek ten został uwzględniony – o czym orzeczono w postanowieniu Sądu Okręgowego w (...) w sprawie I Ns 25/15 – najpierw w trybie zabezpieczenia wniosku – tj. dnia 17 lipca 2015r, a potem w postanowieniu kończącym postępowanie tj. dnia 12 października 2016 r które jest prawomocne .

W uzasadnieniu orzeczenia zabezpieczającego stwierdzono ,że R. C. jest osobą stwarzającą zagrożenie w rozumieniu w/w ustawy. W oparciu o opinie biegłych z zakresu psychiatrii , psychologii i seksuologii uznano ,że występuje u niego zespół uzależnienia od alkoholu , zaburzenia osobowości o cechach osobowości dyssocjalnej (psychopatycznej) i chwiejnej emocjonalnie. Zgwałcenia których się dopuścił mają charakter zgwałceń o motywacji mieszanej gdzie popęd seksualny i zaburzenia osobowości stanowią czynniki etiologiczne tych zachowań . W efekcie charakter i stopień tych zaburzeń wskazuje ,że ryzyko popełnienia przez niego czynów takich samych lub podobnych jest bardzo wysokie dlatego uzasadnione jest zastosowanie środków zabezpieczających .

Jak wynika więc z treści materiału dowodowego wszystkie przywołane orzeczenia w kwestii zastosowania wobec powoda czy to trybu terapeutycznego na mocy art. 62 kk czy zastosowania wobec niego regulacji z ustawy z 22 listopada 2013r o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób - wydane zostały przez sądy na podstawie obowiązujących przepisów w oparciu o opinie biegłych psychiatrów , psychologów , seksuologów – akt osobowych powoda .

Powód tak naprawdę nie wskazał, który przepis ustawy został w/w orzeczeniami naruszony i na czym polega nieprawidłowość podjętej przez sąd decyzji. Każde orzeczenie zostało uzasadnione . Wynika z ich treści ,że oto system terapeutyczny został orzeczony wobec powoda dlatego ,że odbywał on karę pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 197 par.1 i 200 par.1 kk popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych w postaci sadyzmu

agresywnego . Od momentu rozpoczęcia terapii większość czasu spędził poza oddziałem terapeutycznym ZK w R. z uwagi na udział w różnych procesach na terenie kraju. W 2010r podjął terapię w systemie grupowym ale jej nie ukończył . Nie wyraził zgody na wznowienie terapii dlatego orzeczono wobec niego postanowieniem SO w (...) dnia 10 grudnia 2013r odbywanie kary w systemie terapeutycznym które to postanowienie zostało utrzymane w mocy przez SA w K..

Odnośnie natomiast sprawy I Ns 25/15 – i wydanego postanowienia SO w (...) z dnia 12 października 2016r - to uznano tam powoda za osobę stwarzającą zagrożenie w rozumieniu przepisów ustawy z 22 listopada 2013r o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób i orzeczono wobec niego nadzór prewencyjny i nałożono obowiązek poddania się terapii zaburzeń osobowości.

Procedowanie w oparciu o istniejące obowiązujące przepisy samo w sobie nie jest działaniem bezprawnym – a tylko takie byłoby podstawą uznania zasadności żądania i to przy ustaleniu ,że istotnie dobro osobiste powoda zostało naruszone. Takiego natomiast naruszenia nie stwierdzono. Zastosowane wobec powoda procedury- a wynikające z obowiązujących przepisów były adekwatne do popełnionych przez niego czynów za które został prawomocnie skazany i w oparciu o opinie biegłych .

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie powołanych przepisów prawa.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. z uwzględnieniem zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu. Zasądzono od powoda (jako przegrywającego sprawę w całości) na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7 200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

W pkt III sentencji wyroku przyznano od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata J. G. wynagrodzenie w wysokości 8.856,00 zł w tym podatek vat za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu – na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).